

DEJÀ-MAIS-VU | A Walk of Broken Theatre | 2020 © Akiko Ueda

Akiko Ueda

DEJÀ-MAIS-VU

CENTRALE
FOR CONTEMPORARY ART

lab

Sint-Katelijneplein 16
1000 Brussel
www.centrale.brussels

Akiko Ueda

Akiko UEDA (°1983, Kyoto, Japan) voltooide haar Bachelorstudie schilderkunst aan de Musashino Art University Tokyo en behaalde haar Master aan de Académie royale des Beaux-arts in Brussel. In 2009 ontving ze de Grote Prijs van de 6e Haruhi Triennale voor haar schilderij "Our World Could Be Sometimes a Big Bouquet". In datzelfde jaar werd ze bekroond met de Tamayo Uemura Prijs van de Shell Art Award. Twee jaar later ontving Ueda de Ohara Museum of Art Prize in het VOCA 2011. In 2013 ontving Ueda van haar alma mater, een beurs voor een 1-jarige residentie bij Cité Internationale des Arts in Parijs. Ueda nam ook deel aan andere artist-in-residency programma's, met name ARKO 2012 in het Ohara Art Museum in Kurashiki en Kitakata Yume Art Project in Fukushima. In 2018 ontving ze een 1-jarige kunstbeurs van POLA ART FOUNDATION waarmee ze haar masterdiploma besloot te behalen aan de Académie royale des Beaux-arts in Brussel. Ze woont en werkt momenteel in Brussel.

<http://www.uedaakiko.com/>

Gesprek tussen Akiko Ueda & Tania Nasielski

Audio-opname van 26.10.20 –
Spotify-link: <https://open.spotify.com/episode/4d0eZCIJ78jBRUix2I3VG9>

T: Dag Akiko, hoe gaat het met jou?

A: Dag Tania, met mij alles goed en met jou?

T: Prima, dankjewel. Blij van je te ontmoeten.

A: Insgelijks.

T: We zijn hier om het te hebben over jouw project voor het CENTRALE.lab dat normaalgezien van start zal gaan eind november, als alles goed gaat.

A: Laat het ons hopen.

T: We zitten in een zeer vreemde situatie, met de pandemie, maar laat ons hopen dat de tentoonstelling vroeg of laat toch plaats zal kunnen vinden.

Je woont hier nu twee jaar maar je bent afkomstig uit Japan. Wat heeft jou doen beslissen om naar Brussel te komen? Wat is er op je artistieke pad gekomen waardoor je Brussel hebt uitgekozen als stad om in te leven en te werken?

A: Ik had reeds een artistieke carrière opgebouwd in Japan, nadat ik in 2006 mijn bachelor behaalde aan de universiteit. In 2018 behaalde ik een beurs voor jonge artiesten die research willen doen buiten Japan. Ik koos voor Brussel omwille van de grote meesterschilders. Ik denk vooral aan Pieter Breughel de Oude en Jheronimus Bosch.

T: Je noemt daar Breughel en Bosch en een aantal van je schilderijen doen inderdaad aan laatstgenoemde denken. Je schildert en tekent. En er is een

interessante link tussen je schilderijen en je tekeningen aangezien er een soort van heen-en-weerbeweging is tussen beide processen. Je begint met een schilderij van waaruit je de essentiële lijnen overneemt die je vervolgens verwerkt in een tekening. En zo ontstaat een diptiek. Kan je ons iets meer vertellen over dit artistieke proces?

A: Mijn schilderproces begint met het rechtstreeks aanbrengen van verf op het doek, zonder specifiek plan in mijn hoofd. En dan observeer ik het beeld dat een natuurlijk verschijnsel is waarin ik mechanismen en regels kan terugvinden. Deze observatie is een zeer belangrijk proces voor mij. Het is als een conversatie of een communicatie die tot stand komt tussen mij en het doek. Het tekenen helpt mij vervolgens om aanpassingen aan te brengen aan het doek en geschilderde zaken opnieuw te bekijken. Het gebeurt dat ik nieuwe aanwijzingen vind om het doek te herwerken.

T: Ja, ik herinner mij dat we het over je werk hadden en jij had het dan over “herkauwen”, wat ik een behoorlijk grappig beeld vond maar ook zeer interessant als werkwijze. Zou je je denkproces nog steeds op die manier beschrijven? Is het precies door dat herkauwen dat je schilderijen en tekeningen in zekere zin een transformatie ondergaan?

A: Jawel, het woord ‘herkauwen’ maar ook de handeling zijn interessant. We streven ernaar om iets te herleiden maar elke keer is het resultaat iets verschillends. Door te herkauwen zien we iets verschijnen dat lijkt op iets dat we al eerder zagen, maar we zien ook iets nieuws opduiken. Er is altijd een soort van metamorfose gaande in dit proces.

En daarom fascineert het me zo. Koeien hebben overigens vier magen en elke maag heeft een eigen functie om het voedsel te reduceren en tot welbepaalde voedingsstoffen te herleiden. Een idee dat ik zeer aantrekkelijk vind.

T: De verschillende magen van de koe zullen in zekere zin ook aanwezig zijn in het project dat je momenteel voorbereidt voor CENTRALE.lab. We gaan jouw werk laten zien in zijn werkproces, in de verschillende ruimten van het lab, over een periode van twee en een halve maand. Je zult dus aan het werk zijn op de twee verdiepingen van CENTRALE.lab, inclusief het kleine kamertje beneden helemaal achteraan, waar we het over gehad hebben. Ik dacht dat het misschien te klein zou zijn, en te donker ook, want het is precies een kleine kelder. Maar jij vond het prima! Ik wil dan ook heel graag meer te weten komen over die werkruimte waarin jij graag werkt, als het systeem van de koe waarbij één ruimte de maag is en de andere misschien de ingewanden? Of de tweede, derde of vierde maag? Hoe zie jij dat?

A: (lacht) Ja, toen ik die kleine ruimte zag in het lab deed het me denken aan mijn eigen werkruimte in mijn appartement. Het is een kelderruimte, zonder venster, geen natuurlijke lichtinval, een verscholen plaats in de stad. De ruimte geeft mij dat gevoel van intimiteit dat ik nodig heb om te schilderen. Dus ik kijk er echt naar uit om er te kunnen werken. Het Engelse woord "painting" vind ik overigens schitterend. Het betekent "schilderen" als een werkwoord maar ook "schilderij" als een zelfstandig naamwoord, als het finale resultaat. Op de bovenste verdieping laat ik de afgewerkte schilderijen zien, maar op de benedenverdieping kies ik

voor het "werkwoord" en zal ik aan het werk te zien zijn tijdens de duur van de tentoonstelling. Daarom houd ik zo van de structuur van het CENTRALE.lab, er zijn verschillende lagen, en zelfs een kleine kelder.

T: Inderdaad, er zijn verschillende lagen, net zoals ook in je werk. Dus de bezoekers zullen je in actie zien op de benedenverdieping. Op die manier kunnen ze de kunstenaar ontmoeten en ook voor jou is het een manier om jouw publiek te leren kennen. En om in gesprek te gaan, enerzijds met het kunstwerk maar ook met de mensen die de tentoonstelling komen bezoeken. Op de bovenverdieping krijgen ze de eigenlijke schilderijen te zien – het Engelse 'painting' als zelfstandig naamwoord – en op de benedenverdieping zien ze dan jou in actie – het effectieve "painting" als werkwoord. Is het zo dat jij het ziet?

A: Inderdaad. Ik zie mijn aanwezigheid in het CENTRALE.lab als een zeer interactieve ervaring binnen het creatieproces. Het voor mij een gelegenheid om de bezoekers te ontmoeten. Ik wil heel graag gezien worden als een performatieve schilderers maar niet zozeer als een performer. Ik zou werken op een iets andere manier dan hoe ik thuis in mijn studio werk, want ik zie het als een experimenteel project.